

Slovenska
filharmonija

**Sezona
2025|26**

Asketsko

SMS 4

Same
mogočne
skladbe

SMS 4 Same
mogočne
skladbe

5. in 6. marec 2026 ob 19.30
Cankarjev dom, Gallusova dvorana

Asketsko

Orkester Slovenske filharmonije

Joel Sandelson
dirigent

Dama Sarah Connolly
sopran

Miran Kolbl
koncertni mojster

ARS

Koncert snema in neposredno prenaša
program Ars – 3. program Radia Slovenija.

Slavko Osterc (1895–1941)

Religioso iz Suite za orkester

Gustav Mahler (1860–1911)

Pesmi za umrlimi otroki

Nun will die Sonn' so hell aufgeh'n
Zdaj dan spet nov bo v soncu vstal

Nun seh' ich wohl, warum so dunkle Flammen
Zdaj šele vem, zakaj tak mračen plamen

Wenn dein Mütterlein
Kadar mamica tvoja

Oft denk' ich, sie sind nur ausgegangen
Na sprehod odšli so, mislim včasih

In diesem Wetter, in diesem Braus
Ob takšni vihri

Anton Bruckner (1824–1896)

Simfonija št. 4 v E-duru, WAB 104,
»Romantična«

Razgibano, ne prehitro

Andante, quasi allegretto

Scherzo: Razgibano – Trio: Ne prehitro.
Brez zaostajanja

Finale: Razgibano, toda ne prehitro

Slavka Osterca imamo lahko ob Mariju Kogoju za tistega skladatelja, ki je med obema vojnama 20. stoletja najbolj smelo utiral pot novim glasbenim tokovom v slovensko glasbeno kulturo. Če se je Kogoj oplajal na Dunaju predvsem pri sočasnem ekspresionizmu druge dunajske šole, potem je na Osterca na podoben način vplivala izkušnja šolanja v Pragi, kjer je nanj največji vtis napravil Alois Hába, ki se je v zgodovino glasbe vpisal kot najpomembnejši skladatelj četrtrtonske glasbe. Slednji se Osterc ni veliko posvečal, veliko bolj pa je zaupal svojemu mentorju v misli, da mora biti glasba vedno radikalno nova. V nekaj skladbah se je tudi Osterc približal ekspresionizmu, a večino njegovih del lahko povežemo z novo stvarnostjo in posledično z neobarokom. Glasba nove stvarnosti se umika pregreti izraznosti glasbe 19. stoletja in romantike, prednost pred bohotno harmonijo ima linearno, torej kontrapunktično razmišljanje, skladatelji pa posegajo po starejših oblikah, hkrati pa jim ni tuje zavedanje o socialnem pomenu umetnosti.

Po vrnitvi iz Prage v Ljubljano je Osterc ustvaril nekaj najznačilnejših neobaročnih del, med katere poleg *Partite za violončelo in klavir* ter *Sonate za violo in klavir* gotovo sodi ***Suita za orkester*** (1929). To je slogovno izčiščeno in formalno izrazito pregledno delo, sestavljeno iz petih kontrastnih stavkov, ki so vsi po vrsti domišljeni tridelno. A ne gre za klasično tridelnost, pri kateri bi srednji del prinašal kontrastni material, temveč ima ta v večini primerov izpeljevalno funkcijo in izrablja že predstavljeno motivično gradivo. Zaradi tega se Osterčeva tridelna forma po eni strani spogleduje s sonatnostjo, še bolj jasno pa se ob odsotnosti kontrastnega gradiva približuje baročni monotematskosti. O neobaroku priča tudi teksturna prevlada polifonije, k preglednosti glasbenega stavka pa svoje dodaja tudi

orkestracija, saj skladatelj posamezne odseke pogosto namenja samo določeni instrumentalni skupini – v prvem in drugem stavku se tematsko gradivo ponavlja na ta način, da ga najprej predstavijo godala, nato še pihala, medtem ko je četrti stavek napisan samo za godala. Prav slednji, z naslovom **Religioso**, se je najbolj trdno zasidral v slovensko glasbeno zavest – če ne drugače zato, ker ga program Ars uporablja za svojo odjavno špico. Stavek v okvirnih delih zaznamuje značilna dosledna dvoglasna imitacija, saj razpira širok melodičen lok, ki daje glasbi nekaj mističnega prizvoka, ta pa se le še stopnjuje v srednjem delu, kjer nad stalno ponavljajočim se nizom akordov v violah in violončelih najprej solo violina, nato pa vse violine skupaj predstavijo še daljše in tokrat tudi spevnejše melodično gradivo. Osterčeva glasba v *Suiti* namiguje na glasbo preteklosti, a so takšne aluzije spretno potujene s harmonijo, ki se naslanja na harmonsko logiko Paula Hindemitha ter v ospredje postavlja kvartne in kvintne harmonije, v nekaterih primerih tudi dodane sekunde.

Če Osterca že lahko povezujemo s tektonskimi premiki v glasbi 20. stoletja, potem imamo lahko **Gustava Mahlerja** za najavljalca takšnih sprememb. V svojem času se je dokazal predvsem kot izjemen dirigent, kar kažejo tudi prestižne službe v Pragi, Leipzigu, Budimpešti, Hamburgu, Dunaju in New Yorku, medtem ko je bilo sočasno občinstvo bolj zadržano do njegovih simfonij, za katere se zdi, da jih je izkoriščal za izpovedovanje lastnega svetovnega nazora s pomočjo močno nabrekle – tako v dolžini kot tudi izrabi orkestrskega korpusa in poudarjeni izraznosti – izrabe tradicionalnih oblik in kompozicijskih sredstev.

Osebni in ustvarjalni višek je Mahler gotovo dosegel kot direktor Dunajske državne opere (1897–1907), v tem času pa je spoznal tudi kar osemnajst let mlajšo Almo Schindler, s katero se je poročil in po rojstvu dveh hčerk doživel tudi največjo osebno srečo. Presenetljivo je, da je prav v času takšnega zakonskega in življenjskega mira pričel ustvarjati pesemski ciklus ***Pesmi za umrlimi otroki***. Leta 1901 je napisal tri pesmi in tri leta kasneje še dve. To poletje je Mahler preživel skupaj z ženo in hčerkama ob Vrbskem jezeru in Alma se je kasneje teh poletnih dni spominjala kot »lepih, nekonfliktnih in srečnih«, zato ni mogla razumeti želje svojega soproga, da konča začetni ciklus. »Razumem lahko, da človek uglasbljuje tako strašne tekste, če nima otrok ali pa če jih je izgubil. Konec koncev si tudi Friedrich Rückert teh pretresljivih verzov ni izmislil, temveč jih je zapisal po najbolj okrutni izgubi svojega življenja. Ne morem pa razumeti, da lahko človek opeva smrt otrok, če jih je samo pol ure poprej vesele in zdrave objemal ter poljubljal. Takrat sem takoj rekla: ‚Za božjo voljo, saj kar kličeš hudiča!‘«

Mahler je uglasbil pet pesmi iz zbirke 423 pesmi, ki jih je nemški pesnik Friedrich Rückert napisal po smrti dveh svojih otrok, vseh pet pa se umešča v logičen ciklus. Mahler se je tokrat pri uglasbitvah odločil, da širok simfonični koncept, ki zaznamuje njegove pesmi iz zbirke *Dečkov čudežni rog*, zamenja z bolj komorno zasnovo in izdatnejšo polifonijo. Prve štiri pesmi prinašajo atmosfero žalosti in obupa, celotno zgodbo pa razkrije šele zadnja, najdaljša pesem, ki je zasnovana razločno v dveh delih in nosi težo finala. Razborita glasba prikazuje vihar, v katerem je mati simbolično odpeljala otroke, ki se niso več vrnili. Vendar je konec še vedno spravljiv, saj tone viharja preglasi nežna uspavanka, v kateri se očitno zrcali Mahlerjeva vera v ljubezen po

smrti. Neodgovorjeno pa ostaja vprašanje, kaj je skladatelj v resnici občutil tri leta kasneje, ko mu je umrla starejša hčerka Maria Anna. Zdi se, da je bil Almin strah upravičen.

V svojih mladostnih letih je Gustav Mahler z največjim navdušenjem prisostvoval izvedbi *Tretje simfonije* **Antona Brucknerja**, ki jo je tudi priredil za klavir štiriročno. Toda Mahler je bil med redkimi skladatelji, ki so cenili Brucknerjevo delo. Veliko več jih je bilo odklonilnega mnjenja, med njimi tudi Johannes Brahms, ki je nekoč cinično izjavil: »Brucknerjeve simfonije – večne?«

Bruckner se je kot skladatelj uveljavljal sorazmerno počasi. Prvo polovico svojega življenja je preživel kot učitelj in organist v takrat precej podeželskem Linzu. Prve kompozicije je napisal za cerkveno rabo in ne odstopajo bistveno od takrat znanih šablon, podobno pa velja tudi za nekaj salonsko ukrojenih klavirskih skladb. Prave spremembe je prineslo šele spoznanje z glasbo Richarda Wagnerja, kar je v Brucknerju vzbudilo željo po dodatnem študiju. Plačal si je zasebne ure kontrapunkta in se kasneje tudi preselil na bolj svetovljanski Dunaj, a pot do priznanja je bila še vedno dolga. Bruckner se je po eni strani napajal pri veliki simfonični dediščini Beethovna, po drugi strani pa so ga privlačili zvočni svetovi Wagnerja, zato si je na Dunaju nakopal veliko nasprotnikov, predvsem zaveznikov bolj tradicionalne klasicistične »poti«, ki jo je med drugimi zagovarjal tudi izredno vpliven glasbeni kritik Eduard Hanslick, sicer prijatelj Johannes Brahmsa. Zanimivo pa je, da je Bruckner Wagnerjeve vplive sprejemal zelo selektivno: zdi se, da sta ga navduševala predvsem harmonska slika Wagnerjevih glasbenih dram in orkestracija,

medtem ko ni imel praktično nobenega posluha za vsebinsko plat Wagnerjevih mojstrov in ali za njihovo idejno-filozofsko podstat.

Simfonija št. 4 v E-duru sodi danes poleg *Sedme simfonije* med največkrat izvajana skladateljeva dela, bila pa je tudi prvo delo, s katerim si je Bruckner na Dunaju ob izvedbi leta 1881 prislužil širše priznanje. Toda to nikakor ne pomeni, da je bila pot do končne verzije skladbe enostavna: danes poznamo kar pet različnih variant simfonije. Prvo je skladatelj napisal leta 1874, ko jo je poslal v pregled Dunajskim filharmonikom, ki pa so jo zavrnil. Nato se je leta 1878 lotil temeljite predelave, ki je vključevala tudi menjavo scherza. Tretja verzija je nastala leta 1881 pred prvo izvedbo (dirigiral je Hans Richter), nekaj popravkov je Bruckner vnesel tudi pet let kasneje pred prvo izvedbo v New Yorku, dolgo pa so orkestri izvajali peto verzijo, ki je nastala mimo skladateljeve volje in katere avtorja sta bila Brucknerjeva »prijatelja« F. Schalk in F. Löwe, ki sta čutila, da je treba mojstrovo delo »očistiti«, kar je večinoma pomenilo: močno okrajšati. Zgodba o številnih predelavah izdaja močno negotovega skladatelja, ki si je na vse načine prizadeval za priznanje in je bil zato večkrat pripravljen zatajiti svoje izvirne rešitve.

Četrto simfonijo je skladatelj podnaslovil kot »Romantično«, pri čemer ostaja precej nejasno, na kaj naj bi se naslov nanašal. Sam je kasneje podal tudi precej lapidaren opis svojega dela: »Srednjeveška trdnjava. Jutro. Jutranji klici donijo iz grajskega stolpa. Mestna vrata se odpro. Prihajajo vitezi na konjih. Obkroža jih čarobnost narave.« Skladateljev opis vsekakor ne izdaja kakšnega bolj razdelanega sižeya, temveč veliko bolj v duhu Beethovnovе *Pastoralne simfonije* osrednjo atmosfero dela, ki je očitno povezana

s prebujanjem narave, dneva in nekakšno preteklo veličastnostjo. Prvi stavek se pričinja z značilnimi tremoli godal, nad katerimi se oglasi glavna tema v solo rogu, ki je v 19. stoletju pogosto služil kot šifra za naravo. Ta je skrita tudi v intoniranem intervalu čiste kvinte, ki zaznamuje celoten stavek, kmalu pa se tema razvije v za Brucknerja tipični ritmični impulz, ki druží osminko delitev dob s triolsko (2 + 3). Drugi stavek v melodiki violončelov skriva nekaj okusa po Schubertu, vendar se hkrati razpleta kot nekakšna zakrita posmrtna koračnica z jasno odmerjenim središčnim vrhuncem. S scherzem se vračamo k naravi: klici rogov spominjajo na lovske klice, trio pa je zamišljen kot rustikalni avstrijski ländler. Največ preglavic je Brucknerjevim sodobnikom gotovo predstavljal finale, predvsem zaradi svoje mozaične gradnje. Ta se razkriva kot jasno dramaturško premišljen lok, ki nas prek kontrastnih epizod vodi do slovesne zaključne kode, v kateri rogovi še zadnjič intonirajo čiste kvinte z začetka simfonije.

Gregor Pompe

Joel Sandelson

Foto: Benjamin Ealovega

Joel Sandelson je z očarljivim in pronicljivim muziciranjem na Salzburškem festivalu poleti 2021 na tekmovanju za mlade dirigente osvojil prvo nagrado in se po tem mednarodnem preboju uveljavil kot eden najperspektivnejših dirigentov mlajše generacije.

V prihodnjih mesecih bo nastopil z Münchenskimi filharmoniki, Nemškim simfoničnim orkestrom iz Berlina, Tirolskim simfoničnim orkestrom Innsbruck ter simfoničnimi orkestri iz Trondheima, Gothenburga in Bournemoutha.

V zadnjih letih je dirigiral tudi Simfoničnemu orkestru BBC, Filharmoničnemu orkestru iz Københavna, Bremenskim filharmonikom,

Dresdenski filharmoniji, Württemberškemu komornemu orkestru iz Heilbronna, Londonskemu kraljevemu filharmoničnemu orkestru ter državnima orkestroma iz Hannovra in Stuttgarta ter sodeloval z Orkestrom Philharmonia, Danskim nacionalnim simfoničnim orkestrom, Valižanskim nacionalnim orkestrom BBC, Camerato Salzburg, Škotskim komornim orkestrom in Rotterdamskim filharmoničnim orkestrom.

Bil je štipendist programa Leverhulme Conducting Fellowship na Škotskem kraljevem konservatoriju in pomočnik dirigenta pri Škotskem simfoničnem orkestru BBC, asistiral pa je tudi siru Marku Elderju, Françoisu-Xavierju Rothu, Thomasu Dausgaardu, Edwardu Gardnerju, Yanu Pascalu Tortelierju in Jacu van Steenu.

Je ustanovitelj in vodja londonskega orkestra Wond'rous Machine, ki se posveča izvajanju stare glasbe.

Študij glasbe je najprej z odliko končal na Univerzi v Cambridgeu, kot čelist nastopal v Wigmorjevi dvorani v Londonu ter koncertiral z orkestri po Veliki Britaniji in Evropi, nato pa se je vpisal še na študij dirigiranja na Kraljevi akademiji za glasbo in bil sprejet v razred Sian Edwards. Izobraževal se je tudi na poletni šoli Inštituta Tanglewood Univerze v Bostonu ter se udeležil mojstrskih tečajev pod vodstvom sira Rogerja Norringtona, Martyna Brabbinsa, Thomasa Søndergård, Josepha Swensna, Jorme Panule in Marka Stringerja.

V letih 2014 in 2015 je osvojil prvo nagrado na dirigentskem tekmovanju Univerze v Cambridgeu ter tretjo nagrado na Mednarodnem dirigentskem tekmovanju Siemens-Hallé leta 2020.

Dama Sarah Connolly

Foto: Christopher Pledger

Dama Sarah Connolly je profesorica petja in članica Kraljeve akademije za glasbo, na kateri se je tudi izobraževala, skrbnica Glasbenega sklada grofice Munster ter ambasadorica izobraževalnega programa Zbora in orkestrrov Monteverdi.

Leta 2010 je prejela naziv poveljnice in leta 2017 še naziv dame poveljnice reda britanskega imperija. Poleg tega je leta 2020 postala častna članica Kraljeve filharmonične družbe in leta 2023 prejemnica kraljeve medalje za glasbo.

Pela je na festivalu BBC Proms in festivalih v Aldeburghu, Edinburgu, Luzernu, Salzburgu,

Tanglewoodu, Bayreuthu, Glyndebournu in Aix-en-Provenceu ter nastopala v opernih hišah po vsem svetu, med drugim v Metropolitanski operi, Kraljevi operni hiši v Londonu, Pariški operi, gledališču La Scala v Milanu ter Dunajski in Bavarski državni operi.

V sezoni 2025/26 bo v Norveški nacionalni operi upodobila Jokasto v *Kralju Ojdipu* Igorja Stravinskega ter v Angleški nacionalni operi gospo Patrick De Rocher v *Zadnjem sprehodu* Jaka Heggieja.

Z Zborom Monteverdi in Angleškimi baročnimi solisti pod vodstvom Christopha Roussetaja je v decembru že izvajala *Mesijo* Georga Friedricha Händla, v nadaljevanju sezone pa jo čakajo še izvedbe *Geroncijevih sanj* Edwarda Elgarja s Filharmoničnim orkestrom iz Tampereja pod vodstvom Matthewa Hallsa, *Druge simfonije* Gustava Mahlerja z Neapeljskim filharmoničnim orkestrom pod vodstvom Alexandra Shelleyja in Aalborškim simfoničnim orkestrom pod vodstvom Joshue Weilersteina ter Mahlerjevih *Vandrovcjevih pesmi* z Indijskim simfoničnim orkestrom pod vodstvom Martyna Brabbinsa.

Gustav Mahler

Pesmi za umrlimi otroki

Prevedel Pavel Oblak

Zdaj dan spet nov bo v soncu vstal

Zdaj dan spet nov bo v soncu vstal,
kot da brez zlega, brez zlega je noč prešla!
Edinole jaz sem bol prestal!
A sonce enako se vsem ljudem smehlja!

Ne pusti, da noč tvoj mir kali ti,
vse mora v večno luč se, v večno luč preliti!
Tu v meni, prej luč, je zdaj tema!
Čast! Čast luči, radosti sveta, čast tebi, luč sveta!

Zdaj šele vem, zakaj tak mračen plamen

Zdaj šele vem, zakaj tak mračen plamen
ste sipale mi v teku neprestanem,
Oči! Oči, vem, ve bi v lesku enem samem
vso rade zbrale luč in soj zaznamen.

Uklet sem bil, doumel nisem znamenj,
v tej blede in omreženi usodi,
da svetli žar vaš domotožje vodi
že tja, že tja, kjer luči vznika prvi plamen.

Ve ste hotele mi sijoče reči:
me tebi rade bi ostale!
A temu, žal, se moramo odreči,
zdaj smo še tu, a luč nas vodi dalje!
Kar zdajle očke smo ti v dneh nesreče,
glej, kmalu bomo zvezde ti blesteče.

Kadar mamica tvoja

Kadar mamica
tvoja pride k meni,
in glavo okrenem proti licu njenem,
moj pogled naprej
ne pritiče njej,
temveč mimo stika,
dalje, dalje od hodnika,
tja, tja, od koder ti
prihitela si,
kakor lepa slika radostnih oči, radostnih oči,
vsak dan, preljuba hči.

Kadar mamica
tvoja pride k meni,
ko je mrak že v hiši,
zdi se mi, da slišim,
z njo prihajaš ti
kot ondanje dni
lahkih nog v sobano!
O, ti, o ti, na veke z mano,
ah, prerano,
srca ugasla sreča ti, ugasla sreča ti.

Na sprehod odšli so, mislim včasih

Na sprehod odšli so, mislim včasih,
zdaj vračajo skoraj domov se počasi!
In dan je lep! O, nikdar tak!
Otrokom de dobro ondi zrak!

Zares tam zunaj so na jasi,
in vračajo se domov počasi!
Le proč s skrbjo, prelep je dan!
Otrokom drag je tisti griček tam!

Na sprehod le so tja krenili
in v dom naš ne bodo se več vrnili!
O, skoro k njim pot bo dana nam,
v tem soncu, ki ga smehlja je sam!
In dan je lep na griču tam!

Ob takšni vihri

Ob takšni vihri, na takšen dan
nikdar ne pustila bi dece na plan!
A oni so nesli, odnesli jih stran!
In smela nič nisem reči!

Ob takšni vihri, na takšen dan
nikdar ne pustila bi dece na plan,
za njih bi se zdravje bala,
zdaj misli sem te pokazala.

Ob takšni vihri, na takšen dan
nikdar ne pustila bi dece na plan,
saj v skrbi, da umro, bi medlela,
zdaj ta skrb odveč je docela ...

Ob takšni vihri, na takšen dan
nikdar ne pustila bi dece na plan,
a oni so proč jih odnesli
in smela nič nisem reči!

Ob takšnem času, ob takšni vihri,
ob vihri tej,
zdaj spe, zdaj spe tako, kot so spali
tu v zibelki poprej,

tam varne pred viharjem
jih božja roka varje,
tam spe, tam spe, kot spali tu so
prej, tu, v zibelki, poprej.

Hvala, ker nas podpirate.

Erazem Žganjar
flavtist

Zavod
Vse bo v redu

 europlakat

DELO

MØBILIZE
FINANCIAL SERVICES

HITRADIO
center

Sio1NET.

in2

 COMTRADE
SYSTEM INTEGRATION

 GENEPLANET

mladi-upi.si

Marec, april 2026

DA! 4

Potujemo ... po Madžarski

14. marec 2026 ob 10.00 in 12.00

Slovenska filharmonija, Dvorana Marjana Kozine

Orkester Slovenske filharmonije

Mojca Lavrenčič *dirigenta*

Franci Krevh, Beata Ilona Barcza

povezovalca

Tibor Kerekeš *trubenta*

Erzsébet Gódor *cimbale*

Spored:

Erkel | Liszt | Haydn | Brahms | Bartók | Lehár

FKK 4

Rensko zlato

19. in 20. marec 2026 ob 19.30

Cankarjev dom, Gallusova dvorana

Orkester Slovenske filharmonije

Alexander Lonquich *dirigent in pianist*

Spored:

Robert Schumann: Uvertura k operi Herman
in Doroteja, op. 136

Norbert Burgmüller: Simfonija št. 2 v D-duru,
op. 11

Robert Schumann: Koncert za klavir in orkester
v a-molu, op. 54

VIP 4

Iz žalosti v zmagoslavje

20. marec 2026 ob 19.30

Slovenska filharmonija, Dvorana Marjana Kozine

Zbor in Orkester Slovenske filharmonije

Stephen Layton *dirigent*

Mojca Bitenc Križaj *sopran*

Spored:

Christóbal de Morales: Parce mihi, Domine
Odpovedujem, saj ne bom živel večno

John Tavener: Song for Athene | *Pesem za Athene*

Little Requiem for Father Malachy Lynch

Mali rekviem za očeta Malachyja Lyncha

Ēriks Ešenvalds: Passion and Resurrection
Pasijon in vstajenje

SMS 5

V iskanju odgovorov

2. in 3. april 2026 ob 19.30

Cankarjev dom, Gallusova dvorana

Zbor Slovenske filharmonije

Orkester Slovenske filharmonije

Zbor Hrvške radiotelevizije

Bas Wiegers *dirigent*

Sophia Burgos *sopran*

Spored:

Arvo Pärt: Fratres | *Bratje*

Maurice Ravel: Plemeniti in sentimentalni valčki

Francis Poulenc: Stabat Mater

Mati žalostna je stala

**Slovenska
filharmonija**

www.filharmonija.si

**Slovenska filharmonija
Orkester Slovenske filharmonije
Zbor Slovenske filharmonije**

Kongresni trg 10

1000 Ljubljana

T +386 1 2410 800

E info@filharmonija.si

www.filharmonija.si

Ustanoviteljica Slovenske filharmonije je
Vlada Republike Slovenije. Dejavnost Slovenske
filharmonije financira Ministrstvo za kulturo.

triglav

generalni pokrovitelj
koncertne sezone 2025/26

Pokrovitelja in donatorja azijskega gostovanja:

generalna pokroviteljica
azijskega gostovanja

Pokrovitelj:

Donatorja:

Partner:

Medijski pokrovitelji:

Sio1NET.

Koncertni list Slovenske filharmonije

Same mogočne skladbe – SMS 4

Izdala: Slovenska filharmonija

Direktor Slovenske filharmonije in
umetniški vodja OSF: Matej Šarc

Umetniški vodja ZSF: Sebastjan Vrhovnik

Avtor spremne besede: Gregor Pompe

Jezikovni pregled: Ana Kodelja

Oblikovanje: Arih Dinamik, d. o. o.

Prelom: Vlado Trifkovič

Ljubljana, marec 2026

Če želite prejemati redna e-obvestila
o programu Slovenske filharmonije,
sporočite svoj e-naslov na
info@filharmonija.si.

Slovenska filharmonija –
Academia philharmonicorum

@slofilharmonija

Redakcija koncertnega lista je bila končana
2. marca 2026.

ISSN 2350-5117